

NOTA DE PRENSA

Aldaolado lerán o Manifesto Galego do Teatro na gala dos XXII Premios María Casares

As dúas poetas definen o teatro como “a república da liberdade, o territorio onde podemos matar o rei, fundar unha acrópole de mulleres, brindar con santos e apóstolos”

O Manifesto tamén gaba “as teatreiras valentes que erguen a súa voz sen medo contra os abusos, contra o machismo, contra a inxustiza”

Mércores, 14 de marzo de 2018. Aldaolado, o dúo artístico formado polas poetas María Lado e Lucía Aldao, serán as encargadas de redactar e ler o Manifesto Galego do Día Mundial durante a gala dos XXII Premios de Teatro María Casares. Deste xeito, as dúas autoras subirán o vindeiro mércores 21 de marzo ao escenario do Teatro Rosalía Castro para ler o seu texto, tal e como en edicións anteriores fixeron os xornalistas Camilo Franco e Montse Dopico, os escritores Xosé Luís Méndez Ferrín, María Xosé Queizán, Suso de Toro ou actrices como Imma António. A Xunta Directiva da AAAG decidiu encargarlles o texto a María Lado e Lucía Aldao polo seu talento e a súa traxectoria na poesía escénica co seu dúo Aldaolado, unha anovadora fórmula de achegarlles os versos aos espectadores en recitais nos que se mestura a posta en escena, a música e os poemas.

No seu texto, Lucía Aldao e María Lado sinalan que este manifesto “non é un berro, non precisa de volume nin carraxe para sosterse. Este manifesto é unha gargallada, un rirse a boca aberta, un desperrecharse. Porque a rabia é a arma da guerra, pero a risa é a bandeira da resistencia, é a intelixencia, é a liberdade”. Para as dúas poetas, “o teatro é a república da liberdade”, xa que tal e como recollen no Manifesto, a escena “é o territorio onde podemos matar o rei, fundar unha acrópole de mulleres, brindar con santos e apóstolos”. En definitiva, para as dúas autoras “o teatro non imita a vida, o teatro soña o mundo que desexamos, é a materia prima coa que construír a sociedade”. Así, o Manifesto deste ano presenta unha clara defensa pola liberdade ao longo das súas liñas. “Que non nos confundan, que non terxiversen os nosos guións escritos co lapis da honestidade, escritos para facer pensar máis aló dos dogmas. Criminalizar a liberdade supón frivolar o discurso do odio”. Ademais, o Manifesto gaba a actitude e a valentía “das teatreiras valentes que erguen a súa voz sen medo contra os abusos, contra o machismo, contra a inxustiza”.

O Manifesto será lido o próximo 21 de marzo durante a gala duns XXII Premios María Casares nos que **un total de 9 espectáculos compiten nas 14 categorías**. Os premios do teatro contan coa colaboración de institucións e entidades que, co seu apoio, demostran a relevancia

cultural e social da escena. A Consellería de Cultura e Educación, a través da Axencia Galega das Industrias Culturais (Agadic), o Concello da Coruña, a Deputación da Coruña, a Fundación AISGE ou a Fundación SGAE patrocinan os premios.

Perfis de María Lado e Lucía Aldao

As poetas María Lado e Lucía Alado manteñen dende o ano 2005 varios espectáculos baixo o selo de Aldaolado, un dúo poético irreverente que mestura a poesía co humor e a música nun exercicio de comunicación directa co espectador. Ao longo da súa traxectoria, Aldaolado actuou en teatros, salas de concertos, bares e centros de ensino tanto en Galicia coma no exterior, amosando os espectáculos *Onde estea un cubata que se quite un soneto*, *Poeta de mierda* (xunto á actriz Pepa Yáñez), *Moita poesía, pouca diversión*, *Con dez poemas por barba*, *Sempre en Ibiza* ou *Pendanca e Oso*.

Lucía Aldao (A Coruña, 1982) iniciouse na poesía durante a adolescencia, etapa na que se fai con numerosos galardóns literarios para novos creadores (O Facho, GZCrea ou o Minerva). Dende aquela, desenvolveu unha carreira que aglutina o mundo da música, do guión e da animación cultural. É unha poeta oral que leva máis de media vida recitando de xeito profesional nos escenarios máis variados. Aldao é unha das figuras máis salientables do grupo poético Poetas da Hostia, desde onde se organizaron recitais colectivos como *A Hostia en Verso* ou *Merendacea*, que supuxeron unha escola de recitar para moitos e moitas poetas de Galicia. Ao longo dos anos, a autora ten publicado os seus poemas en revistas como *Dorna* ou *A Xanela* e en obras colectivas como *Isto é un poema e hai xente detrás* (Espiral Maior), *Cociñando a pé de Letra* (Galaxia) ou *6 poemas 6. Homenaxe a Federico García Lorca* (Biblos Clube de Lectores). En relación co mundo da música, cabe destacar o seu labor de letrista en composicións de Davide Salvado ou Musel.

María Lado (Brens, Cee, 1979). A súa traxectoria literaria comezou no Batallón Literario da Costa da Morte, onde participou nos tres libros editados polo colectivo (*Nós, Mar por medio* e *Rumbo ás illas*). Como poeta, publicou seis libros individuais: *A primeira visión* (1997), *casa atlántica, casa cabaret* (2002), *berlín* (2005), *Nove* (2008), *Amantes* (2011) e *oso, mamá, si?* (Xerais, 2015). Este último, recoñecido co mellor libro de poesía na I Gala do Libro Galego. En narrativa, María Lado cultiva os contos para crianzas como *Porque Cuqui non quere ir á lavadora* (Apiario, 2014) ou *5 minutos* (Auga Editora, 2017), así como a biografía *Mulleres Bravas da nosa Historia: Rosalía de Castro* (Urco, 2016) e a novela xuvenil *Entre os dous hai un río* (Ed. Elvira, 2016). Os seus textos foron incluídos en diversas antoloxías, entre as que destacan a escolma de poetas irlandesas e galegas *To The Wind Our Sails* (Salmon Poetry, 2010), *Veinte puntos de fuga. Poesía gallega contemporánea* (Fundación editorial El Perro y la rana, Venezuela, 2010) ou *Anthology of Galicia Literature* (Xunta de Galicia, Xerais e Galaxia, 2012). Como actriz, María Lado ten participado en

varias montaxes da Aula de Teatro da USC con Roberto Salgueiro e en montaxes profesionais como *Os carros do camiño* (Ollomoltranvía, 1999), *Cousas* (Títeres Cachirulo, 2003), *O retrato de Dorian Gray* (Uvegá, 2002) ou o *Oeste Solitario* (Producións Teatráis Excéntricas, 2011).

Manifesto do teatro 2018 por Aldaolado

Nos tempos que corren agárdase que un manifesto sexa un berro enrabiado, cargado do veneno que corre cheo de razón polas nosas veas, un berro que bata como puño nas paredes de cristal coas que nos encerra o poder, cada día máis asfixiantes, cada día menos disimuladas, cada día máis enlameadas. Pero este manifesto non é un berro, non precisa de volume nin carraxe para sosterse. Este manifesto é unha gargallada, un rirse a boca aberta, un desperrecharse. Porque a rabia é a arma da guerra, pero a risa é a bandeira da resistencia, é a intelixencia, é a liberdade.

E o teatro é a república da liberdade. O teatro é o territorio onde podemos matar ao rei, fundar unha acrópole de mulleres, brindar con santos e apóstolos. Esa terra fértil onde unha mesa e dúas cadeiras son unha terraza do París dos 50, onde o activo máis importante é a complicidade do público, ese lugar sagrado onde as sombras cobran vida e dinnos: o teatro non imita a vida, o teatro soña o mundo que desexamos, é a materia prima coa que construír a sociedade futura. O teatro é o Estado Confederado das valentes, das libres, das que non calan se as asoballan, das que rin.

Mesmo aquelas obras máis dramáticas, aquelas traxedias máis intensas, teñen á risa observándoas caladiñamente dende caixas. Porque sen ela non serían nada. Como recoñeceríamos os días tristes se nunca coñecéramos os alegres?

O teatro é o xogo máis construtivo de todos cantos xogamos, as súas regras son autonomamente consentidas e fainos o tremendo agasallo de poder ser doutro xeito, que non é pouco.

Que xente fútil seríamos se abandonásemos a partida na que nos xogamos a beleza, a verdade, a diversión e a emoción. Todo está inzado de trampas e hai unha vontade allea que se empeña en poñer fin a un xogo de séculos, antigo e próspero como a vida. Que non nos confundan, que non terxiversen os nosos guións escritos co lapis da honestidade, escritos para facer pensar máis aló dos dogmas. Criminalizar a liberdade supón frivolar o discurso do odio.

-Prohibido xogar, prohibido rir -din.

A risa e o xogo é o que nos fai diferentes. O que nos leva a crernos máis intelixentes e, desgraciadamente, superiores ao resto dos animais. Ao poder xamais lle pode gustar a risa, nunca estará da parte das que xogamos e ensaiamos como mudar a realidade. O poder non quere que saibamos rir, nin soñar. Quérenos mansas coma bestas- con toda a admiración que temos nós polas bestas- que tiran dunha carruaxe dourada onde pasea un tirano nu. Son as xentes do teatro as que sinalan o absurdo da escena e rin, e proclaman sen medo: Morte ao rei do aburrimiento! Viva a risa! Viva a intelixencia! Viva a liberdade! Vivan os personaxes que falan sen cancelas coa nosa voz! Vivan os títeres, porque eles todo o poden dicir! E vivan, tamén, as teatreiras valentes que erguen a súa voz sen medo contra os abusos, contra o machismo, contra a inxustiza! Viva, en fin, o teatro porque nesta nación de táboas e escuro somos libres e verdadeiras!